

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 25 maja 2017 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	Tomasz Słaboszowski
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Maciej Berek (spr.)
	<i>Członek GKO:</i>	Ireneusz Piasecki
Protokolant:		Anna Jedlińska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych **Jacka Krawczyka**,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 20 lutego, 3 kwietnia i 25 maja 2017 r. odwołania wniesionego przez obrońcę w imieniu Obwinionych: **(X)** i **(Y)**, od orzeczenia Międzyresortowej Komisji Orzekającej przy ministrze właściwym do spraw finansów publicznych z dnia 7 października 2016 r., sygn. akt BDF3/4901/28/14, w zakresie, w którym uznano Obwinionego (X) - pełniącego w czasie zarzucanych naruszeń dyscypliny finansów publicznych funkcję Prezesa (...) Związku (...) oraz Obwinionego (Y) pełniącego w czasie zarzucanych naruszeń dyscypliny finansów publicznych funkcję Sekretarza (...) Związku (...), za winnych naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w:

- 1) **art. 9 pkt 1** ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych w związku z art. 4 ust. 1 pkt 4 tej ustawy, polegającego na wykorzystaniu części dotacji w wysokości 13.284 zł przy realizacji zadania publicznego pod nazwą „Przygotowania do Mistrzostw Świata lub Europy w sportach olimpijskich”, zleconego przez Ministerstwo Sportu i Turystyki na podstawie umowy, niezgodnie z przeznaczeniem szczegółowo określonym w § 1 ust. 1, § 2 ust. 1 i § 8 ust. 1 oraz w załącznikach do umowy, poprzez wykorzystanie ww. kwoty z przekroczeniem terminu obowiązywania umowy, tj. zapłatę w dniu 10 października 2011 r. za fakturę nr 1/KM/11 w kwocie 13.284 zł z tytułu kontraktu menadżerskiego;

2) **art. 9 pkt 3** ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych w związku z art. 4 ust. 1 pkt 4 tej ustawy, polegającego na niedokonaniu do dnia 23 listopada 2012 r. zwrotu dotacji wykorzystanej niezgodnie z przeznaczeniem w wysokości 42.248,04 zł, tj. po upływie terminu zwrotu określonym w wystąpieniu pokontrolnym z dnia 6 września 2012 r. Nr BK-I/093/18/2012/16 (faktura nr 1/KM/11 z dnia 10 października 2011 r. - zapłacona w kwocie 13.284 zł z tytułu kontraktu menadżerskiego; nota księgową nr 1/2011 z dnia 29 grudnia 2010 r. sporządzona na podstawie faktur nr: 207000186, 960/220/201 i 1043/B, wystawionych przed okresem objętym umową, opłacona w kwocie 755,58 zł; bankowe potwierdzenie przelewu z dnia 23 sierpnia 2011 r. na kwotę 19.236,15 zł (zaliczka na pakiet pobytowy zgrupowanie w Helsinkach - brak dokumentu źródłowego); rachunek nr 1/11/11 z dnia 7 listopada 2011 r. zapłacony gotówką w kwocie 2.000 zł za badania lekarskie kadry narodowej; faktura nr 17003825P z dnia 17 marca 2011 r. opłacona w kwocie 67,40 zł za bilet lotniczy; faktura nr 17026759P z dnia 18 marca 2011 r. opłacona w kwocie 202 zł za bilet lotniczy; faktura nr E338600673 z dnia 6 września 2011 r. opłacona w kwocie 546,12 zł za wynajem samochodu; faktura nr 11060529731621 z dnia 9 sierpnia 2011 r. opłacona w kwocie 127,87 zł za usługi telekomunikacyjne; faktura nr 11090632200301 z dnia 30 września 2011 r. opłacona w kwocie 73,52 zł za usługi telekomunikacyjne; faktura nr 9000592 z dnia 18 sierpnia 2011 r. opłacona w kwocie 2.480,91 zł i faktura nr 9000570 opłacona w kwocie 3.286,40 zł za usługi prawne niedotyczące realizacji umowy; nota księgową nr 2/2011 z dnia 2 sierpnia 2011 r. (wystawiona przez (...) Związek (...)) opłacona w kwocie 188,09 zł za zakup środków czystości w roku poprzedzającym rok realizacji umowy (2010)),

co stanowiło naruszenie art. 169 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885, z późn. zm.)

oraz wymierzono każdemu z Obwinionych karę upomnienia i obciążono każdego z osobna kosztami postępowania na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 291,71 zł,

orzeka

1. na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 2a ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529 z późn. zm.) – zwanej dalej także uondfp, uchyla zaskarżone orzeczenie w zakresie dotyczącym pkt 3 tego orzeczenia i na podstawie art. 78 ust. 1 pkt 3 uondfp, umarza postępowanie w sprawie,

- 2. na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 1 uoondfp, w pozostałym zaskarżonym zakresie utrzymuje w mocy orzeczenie.**

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

Uzasadnienie

Orzeczeniem z dnia 7 października 2016 r. Międzyresortowa Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy ministrze właściwym do spraw finansów publicznych (nazywana dalej Międzyresortową Komisją Orzekającą lub MKO) wydała wobec Obwinionych: (X), pełniącego w czasie zarzucanych czynów funkcję prezesa (...) Związku (...) (nazywanego dalej Związkiem) oraz (Y), pełniącego w czasie zarzucanych czynów funkcję sekretarza (...) Związku, orzeczenie, którym:

- 1) uznała Obwinionych winnymi naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 9 pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (nazywanej dalej ustawą o odpowiedzialności), polegającego na wykorzystaniu części dotacji w wysokości 13.284 zł przy realizacji zadania publicznego pod nazwą „Przygotowania do Mistrzostw Świata lub Europy w sportach olimpijskich” zleconego przez Ministra Sportu i Turystyki na podstawie umowy, niezgodnie z przeznaczeniem szczegółowo określonym w § 1 ust. 1 § 2 ust. 1 i § 8 ust. 1 oraz w załącznikach do umowy nr 2011/0287/0125/UDot/10/DSW z dnia 26 lipca 2011 r. (nazywanej dalej umową), poprzez wykorzystanie tej kwoty z przekroczeniem terminu obowiązywania umowy, tj. zapłatę w dniu 10 października 2011 r. za fakturę nr 1/KM/11 kwoty 13.284 zł z tytułu kontraktu menadżerskiego (pkt 3 zaskarżonego orzeczenia);
- 2) uznała Obwinionych winnymi naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 9 pkt 3 ustawy o odpowiedzialności, polegającego na niedokonaniu do dnia 23 listopada 2012 r. zwrotu dotacji wykorzystanej niezgodnie z przeznaczeniem w wysokości 42.248,04 zł tj. po upływie terminu zwrotu określonym w wystąpieniu pokontrolnym z dnia 6 września 2012 r., co stanowiło naruszenie art. 169 ust. 1 pkt 1

ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (pkt 4 zaskarżonego orzeczenia);

- 3) umorzyła – z uwagi na przedawnienie karalności – postępowanie w zakresie naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 9 pkt 1 ustawy o odpowiedzialności, polegającego na wykorzystaniu części wskazanej powyżej dotacji w wysokości 28.964,04 zł przy realizacji zadania publicznego pod nazwą „Przygotowania do Mistrzostw Świata lub Europy w sportach olimpijskich” niezgodnie z przeznaczeniem w § 1 ust. 1 § 2 ust. 1 i § 8 ust. 1 oraz w załącznikach do umowy (pkt 1 zaskarżonego orzeczenia);
- 4) uniewinniła Obwinionych od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 9 pkt 1 ustawy o odpowiedzialności, polegającego na wykorzystaniu części wskazanej powyżej dotacji w wysokości 22.565,35 zł przy realizacji zadania publicznego pod nazwą „Przygotowania do Mistrzostw Świata lub Europy w sportach olimpijskich” niezgodnie z przeznaczeniem w § 1 ust. 1 § 2 ust. 1 i § 8 ust. 1 oraz w załącznikach do umowy (pkt 2 zaskarżonego orzeczenia).

MKO wymierzyła każdemu z Obwinionym karę upomnienia oraz obciążyła każdego z nich kosztami postępowania w wysokości 291,71 zł. Ze względu na zakres wniesionego w sprawie odwołania, orzeczenie MKO w zakresie, w jakim MKO umorzyła postępowanie oraz uniewinniła Obwinionych, nie będzie szczegółowo omawiane.

W zakresie czynu polegającego na wykorzystaniu części dotacji niezgodnie z przeznaczeniem MKO wskazała na ustalony stan faktyczny, zgodnie z którym środki te wydatkowane były w dniu 10 października 2011 r. Okoliczność tę potwierdziły m. in. wyjaśnienia Obwinionego (X), który stwierdził, że „Związek jest świadomy, że przyznane środki finansowe winien wykorzystać przez zapłatę za zrealizowane zadania do dnia wskazanego w umowie z MSiT, jako data końcowa wykonania zadania”. MKO uznała, że Obwinieni, jako osoby działające w imieniu Związku, mieli obowiązek określenia terminów płatności zobowiązań oraz przekazania faktur w taki sposób, aby istniała możliwość realnego ich opłacenia ze środków dotacji najpóźniej w dniu 7 października 2011 r.

W odniesieniu do czynu polegającego na niedokonaniu zwrotu części dotacji wykorzystanej niezgodnie z przeznaczeniem, MKO w pierwszej kolejności oceniła, czy wynikająca z wystąpienia pokontrolnego ocena o nieprawidłowym wykorzystaniu środków z dotacji była prawidłowa. W odniesieniu do każdego z wydatków MKO ustaliła stan faktyczny wskazujący na dokonanie cząstkowych wydatków niezgodnie z warunkami

określonym przez przedmiotową umowę. Tym samym MKO uznała, że kwoty tych wydatków, jako dokonane niezgodnie z przeznaczeniem określonym umową, podlegały obowiązkowi zwrotu, nie zostały natomiast przez Obwinionych działających w imieniu Związku zwrócone.

Odwołanie od orzeczenia MKO wniósł obrońca Obwinionych, zaskarżając orzeczenie w częściach, w których przypisano Obwinionym odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 9 pkt 1 i pkt 3 ustawy o odpowiedzialności, wymierzono karę upomnienia oraz obciążono kosztami postępowania. Obrońca wniósł o:

- uchylenie orzeczenia MKO w części dotyczącej odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 9 pkt 1 oraz umorzenie postępowania ze względu na przedawnienie karalności,
- uchylenie orzeczenia MKO w części dotyczącej odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 9 pkt 3 oraz uniewinnienie Obwinionych, względnie o „zawieszenie postępowania w tej części” do czasu rozpoznania przez Naczelny Sąd Administracyjny (dalej nazywanego także NSA) skargi Związku z dnia 19 września 2015 r. (sygn. akt II GSK 3088/15),
- uchylenie orzeczenia w części dotyczącej wymiaru kary i obciążenia kosztami postępowania i „umorzenie postępowania co do tych punktów”.

W odwołaniu zarzucono orzeczeniu MKO:

- naruszenie „przepisów o charakterze formalnym, w szczególności art. 74-76” ustawy o odpowiedzialności i wyrażonych w nim zasad prawa do obrony, domniemania niewinności oraz wpływającego z nich obowiązku rozstrzygnięcia wszelkich wątpliwości na korzyść Obwinionych,
- naruszenie przepisów materialnych „w szczególności” postanowień § 2 ust. 1, § 8 ust. 1 umowy zawartej pomiędzy Związkiem a Ministrem Sportu i Turystyki w dniu 26 lipca 2011 r., w zw. z art. 65 § 2 kc, poprzez niewłaściwą interpretację przepisów umowy.

W uzasadnieniu odwołania wskazano, że MKO dokonała błędnej interpretacji przedmiotowej umowy, przyjmując że utożsamia ona termin wykorzystania oraz księgowego rozliczenia środków z dniem 7 października 2011 r. Analizując brzmienie § 1 ust. 1, § 2 ust. 1 oraz § 3 ust. 1 umowy odwołujący wskazuje, że zgodnie z warunkami umowy:

- środki dotacji należy wykorzystać przez zapłatę,
- zapłata ma nastąpić za zadanie zrealizowane do dnia 7 października 2011 r.

Oznacza to, że zadania wykonane do końca terminu wskazanego w umowie podlegają finansowaniu ze środków dotacji. Odwołujący podniósł ponadto, że Związek nie ma możliwości wpływu na termin wystawienia faktury przez kontrahenta, zaś nieopłacenie wystawionej faktury naraża na odpowiedzialność cywilną i dodatkowe koszty. Ponadto w ocenie odwołującego z przepisu art. 168 ust. 4 ustawy o finansach publicznych nie można wywieść terminu zwrotu dotacji, tym samym termin ten powinien być określony do dnia 31 stycznia następnego roku „jako zasada”.

Odwołujący stwierdził, że w toku postępowania przewodnicząca MKO „wielokrotnie naruszała przepisy” ustawy o odpowiedzialności „tak dotyczące podstawowych zasad oraz praw Obwinionych jak również niezasadnie oddalając wniosek dowodowy” o przesłuchanie (...). Ponadto w odwołaniu wskazano na szczegółowe naruszenia proceduralne.

Odwołujący podkreślił, że wobec nierozpatrzenia przez Naczelnny Sąd Administracyjny sprawy wszczętej skargą Związku na decyzje Ministra Sportu i Turystyki nakazujące zwrot części dotacji wykorzystanej niezgodnie z przeznaczeniem, decyzje te nie posiadają waloru prawomocności, zaś orzeczenie NSA będzie miało doniosłe znaczenie dla postępowania w sprawie odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Z tego względu „niniejsza sprawa winna być w tym punkcie zawieszona” do czasu wydania wyroku przez NSA.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych (nazywana dalej Główną Komisją Orzekającą lub GKO) przystąpiła do rozpatrywania wniesionego odwołania na rozprawie w dniu 20 lutego 2017 r. Rozprawę w tym dniu odroczone na podstawie art. 125 pkt 1 ustawy o odpowiedzialności, ponieważ w aktach brak było dowodu doręczenia Obwinionemu (Y) zawiadomienia o rozprawie. Obwiniony (Y) stawił się na rozprawie, ale nie wyraził zgody na jej przeprowadzenie.

Rozprawę odroczoną prowadzono następnie w dniu 3 kwietnia 2017 r. Rozprawa w tym dniu została odroczone, ponieważ w aktach sprawy brak było prawidłowego powiadomienia o terminie rozprawy Obwinionego (Y) oraz ustanowionego w sprawie pełnomocnika, a Obwiniony (Y) oraz pełnomocnik nie stawili się na rozprawie.

Rozprawę odroczoną prowadzono następnie w dniu 25 maja 2017 r. Na rozprawę stawili się obrońca Obwinionych, Obwinieni nie stawili się. Obrońca oświadczył, że żaden z Obwinionych nie otrzymał powiadomienia o terminie rozprawy. Przewodniczący składu orzekającego GKO stwierdził, że w aktach sprawy są potwierdzenia prawidłowego powiadomienia Obwinionych o terminie rozprawy.

W trakcie rozprawy Zastępca Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych (nazywany dalej Rzecznikiem) przychylił się do tezy odwołania o przedawnieniu czynu wskazanego w pkt 3 orzeczenia MKO oraz poinformował, że nie podziela twierdzeń odwołania w zakresie dotyczącym czynu z pkt 4 orzeczenia MKO. Rzecznik wskazał, że sposób i interpretacja zapisów umowy dotyczących terminów wykonania zadania oraz zapłaty przedstawiona w odwołaniu jest błędna. W zakresie wniosku o zawieszenie postępowania przed GKO do czasu rozpoznania przez NSA sprawy wskazanej w treści odwołania, Rzecznik wskazał na treść art. 25 ust. 1 i 2 ustawy o odpowiedzialności, zgodnie z którym odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych jest niezależna od odpowiedzialności określonej innymi przepisami prawa, a do zawieszenia postępowania w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych dochodzi jedynie w przypadku wszczęcia postępowania w sprawie o przestępstwo, przestępstwo skarbowe, wykroczenie albo wykroczenie skarbowe dotyczące tego samego czynu.

Obrońca Obwinionych w toku rozprawy wskazał, że podtrzymuje tezy i wnioski odwołania, w tym tezę o istotnym znaczeniu przyszłego orzeczenia NSA dla rozpatrywanej przez GKO sprawy.

Ze względu na brak zmian stanu prawnego pomiędzy datą popełnienia przypisanych Obwinionemu czynów oraz datą orzekania, GKO nie musiała czynić rozważań wymaganych przez art. 24 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności.

Dokonując oceny prawnej przypisanych Obwinionym czynów oraz treści wniesionego odwołania, GKO w pierwszej kolejności – zgodnie z żądaniem odwołania, stanowiskiem Rzecznika oraz będąc do tego obowiązany z urzędu – na podstawie art. 78 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 w zw. z art. 38 ust. 1, uznała za konieczne uchylenie orzeczenia RKO w zakresie, w którym przypisano Obwinionym odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, o którym mowa w art. 9 pkt 1 ustawy o odpowiedzialności,

w odniesieniu do pkt 3 zaskarżonego orzeczenia, ponieważ czyny opisane w tym punkcie uległy przedawnieniu).

W zakresie przypisanego Obwinionym czynu, o którym mowa w art. 9 pkt 3 ustawy o odpowiedzialności, GKO uznała, że wywód przeprowadzony przez MKO w należyty sposób wykazuje zaistnienie przesłanek czynu. Międzyresortowa Komisja Orzekająca najpierw szczegółowo ustaliła, czy doszło do wydatkowania środków dotacji niezgodnie z przeznaczeniem, a następnie zasadnie uznała, że nie dokonano zwrotu tych środków w wymaganym terminie. Słusznie MKO zaliczyła do wydatkowanych niezgodnie z przeznaczeniem, a tym samym polegających zwrotowi środki dotacji wydatkowane z przekroczeniem terminu określonego w umowie. Brzmienie § 8 ust. 1 w zw. z § 2 ust. 1 umowy nie budzi wątpliwości, formułując nakaz wykorzystania przyznanych środków finansowych „przez zapłatę za zrealizowane zadania do dnia wskazanego w § 2 ust. 1 [umowy] jako termin końcowy wykonania zadania”, czyli do dnia 7 października 2011 r. Przedstawione w uzasadnieniu odwołania wywody, który istotą jest próba wskazania, że w istocie w § 8 ust. 1 umowy ujęte są dwa rozdzielne warunki „wykorzystanie przyznanych środków poprzez zapłatę” oraz „realizacja zadania do dnia 7 października 2011 r.” są w ocenie GKO oczywiście błędne, naruszają podstawowe zasady wykładni językowej. Odstępstwo od zasad wykładni językowej – zgodnie z regułami wykładni prawa – jest dopuszczalne tylko w określonych sytuacjach, których w tej sprawie nie wykazano. W ocenie GKO treść zapisów umowy nie budzi wątpliwości, ich wykładnia według reguł gramatycznych prowadzi do skonstruowania jasnej, czytelnej i jednoznacznej w systematyce umowy normy. Odwołujący nie przedstawił żadnych argumentów logicznych na rzecz odrzucenia wyników wykładni językowej. Brak jest także w ocenie GKO przesłanek do uznania na podstawie art. 65 ust. 2 Kodeksu cywilnego, że zgodny zamiar stron i cel umowy pozwala ustalić jej znacznie w sposób odmienny od literalnego jej brzmienia. Także w toku postępowania prowadzonego przed MKO Obwiniony (X) złożył przytoczone powyżej wyjaśnienia wskazujące na niesporne rozumienie treści zawartej umowy, GKO zwróciła także uwagę, że – wbrew twierdzeniom odwołującego – osoby działające w imieniu Związku miały obowiązek zapewnić taki sposób rozliczeń z kontrahentami zewnętrznymi, aby środki z dotacji były wykorzystane zgodnie z warunkami jej udzielenia, czyli zgodnie z treścią umowy. Płatnik faktury ma pośredni wpływ na moment wystawienia faktury, bo moment ten wynika po pierwsze z daty dokonania czynności, której dotyczy faktura, a po drugie może wynikać z dodatkowych ustaleń pomiędzy stronami transakcji, co w tym

przypadku traktować należy jako narzędzia zapewnienia przez Obwinionych wpływu faktury w takim terminie, aby możliwe było prawidłowe opłacenie faktur ze środków dotacji.

Główna Komisja Orzekająca nie podzieliła także pozostałych zarzutów podniesionych w odwołaniu. W ocenie GKO prawo Obwinionych do obrony nie zostało naruszone. Obwinieni stawiali się na rozprawy przed MKO oraz korzystali z ustanowionego obrońcy. W toku postępowania przed MKO, na kilku kolejnych rozprawach, zrealizowano szereg wniosków składanych w imieniu Obwinionych. Prawa do obrony nie można natomiast utożsamiać z obowiązkiem uwzględnienia przez organy prowadzące postępowanie każdego wniosku dowodowego strony obwinionej. Rolą komisji orzekającej jest należyte rozpoznanie sprawy oraz jej rozstrzygnięcie na podstawie pełnego materiału dowodowego. W ocenie GKO nie sposób przypisać Międzyresortowej Komisji Orzekającej wadliwość prowadzonego postępowania dowodowego i to w skali, która wskazywać by miała do naruszenie prawa Obwinionych do obrony. GKO podkreśla, że odwołujący nie wykazał, na czym miało polegać naruszenie zasady domniemania niewinności oraz rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść Obwinionego. GKO po przeanalizowaniu akt postępowania nie stwierdziła takich okoliczności.

Za nieuprawniony GKO uznała wniosek o zawieszenie postępowania do czasu rozstrzygnięcia wskazywanej przez Obrońcę Obwinionych sprawy przez Naczelnego Sąd Administracyjny. Odnosząc się do stanowiska Rzecznika, że postępowanie sądownoadministracyjne nie mieści się w katalog postępowania wymienionych w art. 25 ust. 2 ustawy o odpowiedzialności, a więc nie jest postępowaniem, którego prowadzenie z mocy prawa skutkować musi zawieszeniem postępowania prowadzonego przez GKO w tej samej sprawie, należy wskazać, że odwołanie do treści art. 25 ustawy o odpowiedzialności ma znaczenie wyłącznie pomocnicze. Przepisy art. 25 ust. 1 i 2 ustawy o odpowiedzialności dotyczą sytuacji zbiegu postępowań sankcyjnych, tymczasem przywoływane przez Obrońców postępowanie przed NSA dotyczy decyzji administracyjnej i jako takie nie stanowi oczywiście przesłanki nakazującej zawieszenie postępowania prowadzonego w sprawie naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Jedynie więc na marginesie, GKO zauważa, że w orzeczeniu Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie (sygn. V SA/Wa 2159/14), nazywanego dalej WSA – stanowiącym przedmiot przywoływanej w odwołaniu skargi kasacyjnej wniesionej do NSA – WSA wprost wskazuje, że „decyzja w przedmiocie zwrotu dotacji nie ma charakteru decyzji uznaniowej. Organ bowiem nie ma swobody

w wydaniu rozstrzygnięcia i w wypadku stwierdzenia określonych uchybień winien wydać decyzję deklaratoryjną, a więc jedynie potwierdzającą fakt określonego naruszenia”. Taki właśnie charakter decyzji o zwrocie dotacji stanowi *ratio legis* dochodzenia odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych polegającego na niezwróceniu dotacji wykorzystanej niezgodnie z przeznaczeniem w trybie, terminach i na zasadach określonych w ustawie o odpowiedzialności. Godzi się również zauważyć, że przedmiotowym orzeczeniem WSA uchylono decyzję Ministra Sportu i Turystyki w zakresie dotyczącym zobowiązania do zwrotu dotacji w kwocie 755,58 zł i tym też zakresie wstrzymano wykonanie decyzji, a nie – jak stwierdzono w uzasadnieniu odwołania – w kwocie 65.963,39 zł. Będąca przedmiotem orzeczenia WSA płatność w kwocie 755,58 zł nie jest objęta zarzutem przypisanym Obwinionym w postępowaniu będącym przedmiotem rozpatrzenia przez GKO. Płatność dotycząca tej kwoty objęta została umorzeniem na etapie postępowania prowadzonego przez MKO (pkt 1 lit. a sentencji orzeczenia MKO).

GKO nie podziela także podniesionego przez Obrońcę na rozprawie przed GKO zarzutu o braku prawidłowego powiadomienia Obwinionych o terminie rozprawy. Bezsporne jest, że w aktach sprawy są potwierdzenia powiadomienia Obwinionych o terminie rozprawy przed GKO. Do Obwinionego (X) zawiadomienia zostały skierowane na adres (...) Związku (...) (zostało odebrane), a do Obwinionego (Y) na adres zamieszkania (zawiadomienie nieodebrane, po prawidłowym awizowaniu zwrócone do nadawcy) oraz na adres (...) Związku (...) (zostało odebrane). Na wcześniejszym etapie postępowania (przed MKO) zawiadomienia do Obwinionych były kierowane także na adres (...) Związku (...) (k. 273, 272, 284, 296, 598), co było zgodne ze wskazaniem tych adresów jako adresów do korespondencji przez samych Obwinionych (tak na k. 132 i 138). Jedynie na marginesie wskazać można, że z danych dostępnych na stronie internetowej (...) Związku (...) wynika, że Obwiniony (X) nadal pełni w Związku funkcję prezesa, a Obwiniony (Y) funkcję przewodniczącego komisji rewizyjnej.

Wobec powyższego GKO, po uchyleniu orzeczenia MKO i umorzeniu postępowania w omówionym powyżej zakresie, uznała orzeczenie MKO w zakresie dotyczącym naruszenia dyscypliny finansów publicznych, o którym mowa w art. 9 pkt 3 ustawy o odpowiedzialności za zasługujące na utrzymanie. GKO uznała także za uzasadnione, aby pomimo umorzenia postępowania w części, utrzymać karę upomnienia wymierzoną każdemu z Obwinionych przez MKO. Kara upomnienia stanowi najniższą z kar możliwych do wymierzenia

Sygn. akt BDF1.4800.95.2016

za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. W okolicznościach sprawy GKO nie znajduje takich, które zasługiwałyby na szczególne uwzględnienie i mogły skutkować odstąpieniem od wymierzenia kary. Przeciwno temu przemawia także stosunkowo duża kwota naruszenia. W ocenie GKO zastosowanie kary upomnienia jest odpowiednie do osiągnięcia celów zapobiegawczych oraz dyscyplinujących, w rozumieniu art. 33 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności, wobec Obwinionych.

Dodatkowo GKO zwraca uwagę, że oczywiście wadliwy jest sformułowany w odwołaniu wniosek o umorzenie postępowania w zakresie wymiaru kary i obciążenia kosztami postępowania; rozstrzygnięcia w tym zakresie stanowią pochodną merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy i nie mogą być przedmiotem odrębnego rozstrzygnięcia w postępowaniu drugoinstancyjnym.